

[Henning Andersen]

der vil øge forståelsen i befolkningen for, at der er en klar sammenhæng mellem de offentlige udgifter og den private økonomi.

For at tage et eksempel: Fastholdelsen af den offentlige sektors vigtigste tal, statens udgifter på 208,5 mia. kr., vil give plads for fortsat udvikling i det private erhvervsliv. Et andet eksempel: De fortsatte moderniseringer og rationaliseringer i det offentlige vil gavne både den offentlige sektor, den private sektor og den samlede samfundsøkonomi.

Et andet hovedpunkt i finansloven er det politiske: aftalerne med en række partier her i Folketinget om de nødvendige ændringer og ændringsforslag.

Der er ingen grund til at skjule, at udgangspunktet for regeringen og for Det Konservative Folkeparti var noget anderledes, men sådan er vilkårene for en mindretalsregering, og ved forhandlinger og samarbejde om aftaler er det lykkedes at få noget igennem, som for den store dels vedkommende er det, som regeringen lagde frem i august måned.

Alt dette lover godt for fremtiden, også uden for finanslovens område. Det viser, at vi har en regering, der er i stand til at skaffe sig flertal af forskellig karakter, og det viser, at folkestyret i Danmark fungerer. Det er godt for os herhjemme, og det vil også vække tillid i udlandet, hvor man jo også bemærker, hvad der sker i dansk økonomi.

For Det Konservative Folkeparti er det en finanslov med perspektiv og med fremdrift. Vi genkender mange af vore egne mærkesager i den, og vi erkender, at det er et resultat af et dygtigt samarbejde både i regeringen og mellem partierne i Folketinget, der har vist forståelse for nødvendigheden af en række indgreb. Ethvert parti, der har været med i aftaler, har sin del af æren for alt dette. Finansloven og dens mange ændringsforslag er et tydeligt bevis herpå.

Jeg tillader mig et lille tilbageblik på min ordførertale ved førstebehandlingen af finansloven for 1989. Dengang talte jeg om finanslovens betydning for en fortsat positiv økonomisk udvikling i Danmark, og jeg talte om mod og om realisme i de beslutninger, der skal træffes, og om opgavens meget store omfang, dvs. det store behov, der er for at skabe ligevægt mellem udgifter og indtægter på det offentliges budget, og behovet for radikale ændringer i for-

valtningen af offentlige midler og i efterspørgslen på offentlige ydelser. Jeg nævnte også udtrykkeligt behovet for, at der netop på arbejdsmarkeds-, social- og sundhedsområdet sker en omlægning. Og endelig nævnte jeg dansk økonomis og samfundsudviklings afhængighed af, at der træffes beslutninger på grundlag af helhedsbetragtninger i modsætning til særinteresser.

I denne forbindelse tillod jeg mig i øvrigt at henvise til de to perspektivplanredegørelser, hvis advarsler og anbefalinger skiftende socialdemokratiske regeringer desværre sad overhørig op gennem 1970'erne. I dag må vi beklageligvis konstatere, at de strukturproblemer i dansk økonomi, som blev beskrevet meget udførligt i PP II, er blevet stærkt forværret i den forløbne 15-års-periode. Her tænker jeg ikke alene på de strukturproblemer, som unægtelig er til stede i den offentlige sektor, og som regeringen har til hensigt at løse gennem en omfattende reform af såvel den statslige som den kommunale sektor, men jeg tænker også – og navnlig – på den manglende balance mellem den offentlige og den private sektors størrelse og vægt i samfundsøkonomien. Det forhold, at man i 1960'erne og 1970'erne lod den offentlige sektor vokse på den private sektors bekostning har i høj grad medvirket til at gøre dansk økonomi meget sårbar over for konjunkturudsving.

Blandt fortidens synder hører altså ikke kun gældsætningen og det alt for store offentlige forbrug, men også den alt for ringe opmærksomhed, som man udviste over for vore betalingsbalanceerhverv. Allerede ved 1970'ernes begyndelse stod vi over for nogle strukturproblemer, som kunne være blevet løst ved at styrke betalingsbalanceerhvervene i stedet for at fortsætte udbygningen af den offentlige sektor mere eller mindre planløst.

Det forekommer mig, at de socialdemokratiske regeringer i 1970'ernes krisetid gav for let op over for den økonomiske nedgangskonjunktur; man tyede til jobskabelse i den offentlige sektor i stedet for gennem uddannelses- og erhvervspolitikken at sikre, at vi i Danmark havde en stærk privat produktionssektor. Var det sket, havde vi i dag haft en langt mere velkonsolideret økonomi, end vi har, men det rådes der så bod på i de kommende år.

Sammenfattende må jeg sige, at vi i dag står over for at skulle gennemføre en række af de